Ч. 114. Чернівцї, недїля дня 25. вересня (8. жовтня) 1905 р. Рочник XXI.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Реклямациї неопечатані вільні від оплати почтової.

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К. — с.
„ пів року	10 „ — „
„ чверть року	5 „ — „
„ місяць	1 „ 70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платні в Черівцях.

Із виборчого руху.

Вчера покінчили ся правибори поновним вибором трох виборцїв в Топорівцях, які таки остали квасним виноградом для грошолупівских лисів. Їхний протест нич не поміг, бо помимо нечуваної контраґітациї, побідила знова народна лїста 140 голосами і всї топорівскі виборцї віддадуть свої голоси на сов. Артура Малика. Конець дїло хвалить — кажуть люди — і ми маємо певну надію, що вівторковий вибір буде днем осуду для гульнї грошолупів. Вповнї сьвідомі важкої доби, серед якої переводить ся сей вибір, де проти нас получили ся всї вороги руского народу, які розпоряджують безлїчю інтеліґенциї по селах і величезними корупцийними фондами, кличемо ще раз до наших патріотів-виборцїв, щоб тільки витревали в тяжкім бою, не дали збитись із тропу хмарі виборчих гієн, які шляють ся по селах, а побідимо певно!

*

Ескомпто йде далї! На послїднім засїданю черновецкої ради мійскої надано між иньшим голосами Лупієвих прихильників Генрикови Кіпперови сталу посаду учит. при ул. Семигородскій а Михаїлови Кисановичеви сталу посаду при ул. видїлу краєвого. Оттак знов заплатили грошолупи своїм аґітаторам — краєвими грішми, а пп. Кіппер і Кісанович згрошевили свою полїтичну дїяльність. Наші немногі лизуни лизунів грошолупів — до яких ще повернемо — можуть за свою ефіяльтину роботу тільки облизати слинку.

*

Сама міх дере і квичить — грошолупівска клїка. По звіснім розбою в Раранчу — розтрубіли грошолупівскі орґани, що ось то там на прах розбито опозицию, а тим часом самі таки грошолупівскі наганячі почимчикували до свого садаґурского суду із скаргою на заслужені й вифасовані синяки. Розуміє ся, що й тут зустріла їх блямажа, дарма, що і садаґурский начальник суду і судия карвий і судові лїкарі ітд. ітд. є безженадними прихильниками Ончулової кандидатури, дарма, що вони беруть у нїй навіть активну участь. В судї виказало ся передовсїм, що скарги на наших людий були чистою — грошолупівскою напастию, а що важнїйше, се те, що напад на руских громадян зорґанїзовано „свише“, із боку того чинника, який має удержувати лад у громадї! Ми однак певні, що помимо сего вислїду судової розправи, буде п. Ончул далї „проступати“ правду. Доптанє правди може увійти в методу у людини, що висвободила ся від усїх етичних правил, ширючи одну деправацию й корруцацию.

Епільоґом Рараренецких правиборів була судова розправа, яка відбула ся як раз вчера в садаґурскім судї. Державна прокураториа обжалувала учителїв пп. Емануїла Ярошиньского, Михайла Мазура і селян Ґеорґія Мафтейчука та Іллю Дутку за бійку, яка, як відомо, счинила ся при недавних передвиборчих зборах грошолупів в Раранчу. П. Ярошиньскому закидало обжалованє такі річи, як прим., що він нїби то з'орґанїзував січовиків з Раранча, Топорівцїв і иньших сїл до нападу на противну партию, котру в жандармскім доносї чомусь названо „старорусскою“. (Видно, що хрунї й кацапи се синонїми навіть у раранецкої жандармериї, яка так „подвизала ся“ в сукурсї грошолупам на тих зборах!) — Прочі названі особи обвинила прокуратория в чинній участи в тій бійцї. — По переведеній розправі суд увільнив усїх обжалованих, котрих заступав адвокат др Галїп. — Того самого дня відбула ся карна розправа проти громадского начальника в Раранчи, Шнайдера, котрого один член нашої партиї обжалував за те, що Шнайдер дав сиґнал бити чесних громадян, присутних на висше згаданім зборі. Садаґурский суд вправдї увільнив Шнайдера, але на розправі все таки виявило ся, що добродїй Шнайдер не такий безвинний, яким він себе представляв перед судиею, бо один із сьвідків виказав, що чув з уст п. Шнайдера слова: „бийте лайдаків“. А иньший сьвідок потвердив, що пізнав по голосї п. Шнайдера, що се іменно він накликував „до бою“. А се Раранчани при слїдуючих гром. виборах певно пригадають „старорусскому“ п. Шнайдерови.

РАДА ДЕРЖАВНА.

Засїданє із 4. с. м. розпочалось через цїсарскі імянини о 3. годинї по пол. Перший промовив президент мінїстрів бар. Ґавч, в справі берненьских розрухів і заявив, що карне слїдство буде без огляду на народність справедливо переведене, а винуваті будуть примірно покарані. На разї не хоче правительство обмежати конституцийних свобід (заводити виїмкового стану), але в разї конечної потреби не завагає ся й поред тим. Вкінци просив провідників сторонництв, щоби ужили свого впливу до успокоєня населеня. В дискусиї над заявою бар. Ґавча промовляв італїйский посол Бартолї. Він жалував ся на упослїдженє Італїйцїв і заявив, що італїйскі посли лише длятого не ймили ся найострійшої боротьби, бо не хотять перешкаджати роботї парляменту, а мандатів не поскладали з уваги на недалекі нові вибори. До заложеня італїйского видїлу правничого в Ровередї не допустили длятого, бо не згадають зрікати ся італїйского унїверзитету в Триєстї. По тім замкнено дискусию, а ґенеральним бесїдником вибрано ґр. Штернберґа. Говорячи про остатні подиї берненьскі, ударив він на президента мінїстрів за те, що допустив до нїмецкого віча. Опісля почав спорити з п. Лєхером, котрий висказав ся був, що Угорщина се шляхотска република — така, якою була Польща. На те бесїдник горячо боронив Польщу і польску шляхту, в чім єго що хвилї перебивав п. Вольф. З того прийшло до такого роздратованя бесїдника, що він хопив склянку з водою і кинув нею з усїм розмахом на Вольфа. Настала велика буча, серед котрої президент палати перервав засїданє. Підчас перерви уговорювано ґр. Штернберґа, щоби перепросив палату за своє непарляментарне поведенє. Коли вкінци Штернберґ згодив ся на се, розпочато по цїлогодинній перерві назад наради. Пос. Штернберґ перепросив палату, але що заносило ся на нову бучу, то президент палати відобрав єму голос і замкнув засїданє.

На четверговім засїданю по відчитаню внесень та інтерпеляций і по відповідях мінїстрів внутрішних справ Біляндд-Райта і війни Шенайха, президент Фетер заявляє, що в наслїдок помилки відобрав вчера ґр. Штернберґови голос, бо думав, що він обидив палату. З сеї причини президент приликує єго до порядку, однак удїлює єму наново голосу. Посол Штернберґ перепрашає ще раз палату за свій вчерашний поступок, що кинув склянкою з водою на Вольфа і полємізує дальше з пос. Лєхером, виводячи, що біда Австриї лежить в тім, що не має родової шляхти, а тілько аристократичні роди. Відтак полємізує із социялїстами, заявляючи, що розширенє виборчого права без розширеня власти парляменту не принесло би богато хісна. В унїверзитетскій справі бажає виданя унїверзитетского закона, який уможливив би творенє найвисших шкіл кождій народности після єї волї і потреби. Сим покінчено дискусию над промовою бар. Ґавча, а приступлено відтак до нарад над наглим внесенєм пос. Суклїого в справі заради зростаючій еміґрациї в Кра-

НОВІ КНИЖКИ.

1)

Іван Франко. Мойсей.

Українське письменьство загалом не богате на поеми а до того більш обемисті. Типічною формою творчости наших поетів являють ся головно вірші лїричні. Із подібною появою хоч в слабшій мірі зустрічаємо ся і в українській прозї, де новелї і оповіданя прямо подавлюють своєю скількістю нечисленні українські повісти й романи. Чи се треба приписувати своєрідній психічній орґанїзациї українських письменників, чи може тому, що наше письменьство відродило ся в часї, коли — серед нинїшної горячкової доби — романи і поетичні поеми сходять вже загалом із першого пляну в европейських лїтературах, чи просто незавидним відносинам на нашім лїтературнім ринку (бо-ж річ очевидна, що де нема попиту, там не має сенсу подаж) — сего тут розбирати не гадаємо.

Певна річ, що краси лїктями не мірить ся, отже сама по собі поетична поема, не може мати претенсий на достойнїйше місце в письменьстві як вірш лїричний. Та вже при сїм годї спускати з виду, що в лїричнім віршу віддає поет хвилевий настрій, коли в поетичній поемі мусить удержатись через довший час на певнім уровени поетичного підйому. Пересїчну скількість працї, вкладану в поему а в лїричний вірш, шкода й порівнувати, бо ріжниця, яка заходить між ними, надто очевидна. В се знова, щоб поетичні твори повставали так „із легкої руки“, без нїякого, а то й важкого труду, можуть нинї вірити хиба тільки дуже наївні поети „ґімназияльні“ et tutti quanti, які своїми „творами“ стають справжними, дочасними карами редакторів...

І ось до невеличкого числа поем в нашім письменьстві прибуває нова із під пера Івана Франка, яка — скажім від разу — належить до творів такої стійности, що стають не лиш окрасою лїтератури нашої, але мають право і на горожаньство в письменьстві сьвітовім.

Мойсей — се велитень в історії людства.

Мойсей — символ народного пророка-проводира, що визволяє свій народ із під важкого чужого ярма і веде його терновим шляхом у обіцяний край волї — не нова тема у нашій лїтературі. Мойсея бачили колись прабатьки наші в Богданї Хмелю, що визволяв Україну із під лядського „ига“. Його величано так в старо-руських духовних драмах. Мойсея старав ся вже в новійших часах зобразити пером і кистею також пок. Корнило Устиянович, кличучи при тім, щоб і нам родив ся Мойсей.

І Франків „Мойсей“ се не „штука для штуки“. То надто очевидно прозирає із безлїчи місць у самій поемі, які зовсїм анальоґічні із нашим лихолїттєм, ба що більше, про се натякає сам поет у своїм чудовім засьпіві до українського народу, що живе

„замучений, розбитий
Мов паралїтик той на роздорожу
Людським презирством, нїби струпом
[вкритий!“

І питає його поет крівавими словами:

„Не вже тобі на таблицях желїзних
Записано в сусїдів бути гноєм,
Тяглом у поїздах їх бистроїздних?

Не вже по вік удїлом буде твоїм
Укрита злість, облудлива покірність
Усякому хто зрадою й розбоєм

Тебе скував і заприсяг на вірність?
Не вже тобі лиш не судилось дїло,
Щоб виявило твоїх сил безмірність?“

Невже даром горіло до нього тільки сердець найсьвятїйшою любовю? Не вже даром полита вся укр. земля кровію його борцїв? Невже даром в укр. слові

...„іскрять ся
І сила й мягкість, дотеп і потуга
І все, чим може в гору дух піднять ся?

За дармо в піснї твоїй ллєть ся туга
І сьміх дзвінкий і жалощі кохання,
Надїй і втїхи сьвітляная смуга?“

О, нї, кличе поет. Не даром! „Не самі сльози і зітханя тобі судились“.

...„прийде час і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колї
Труснеш Кавказ, впережеш ся Бескидом,

Покотиш Чорним Морем гомін волї,
І глянеш, як хазяїн домовитий
По своїй хатї і по своїм полї“.

Колиб так сей далекий-далекий час можна приближити!

„О, якби хвилю вдать, що слова слуха,
І слово вдать, що в хвилю ту блаженну
Вздоровлює й огнем живущим буха.

О, якби пісню вдать палку вітхненну,
Що мілїони порива з собою,
Окрилює, веде на путь спасенну!“

Як би... та поет чує, що не „нам, знесиленим журбою, роздертим сумнївами, битим стидом, провадити народ до бою, а радше побідного, останного бою, додамо від себе. Нам вже не видїти обіцяної землї. Та, нїм до сього прийде, просить поет народ приняти поему про Мойсея.

„...сей спів, хоч тугою сповитий,
Та повний віри; хоч гіркий, та вільний
Твоїй будущинї задаток слїзми змитий,
Твойому ґенїю мій скромний дар ве-
[сїльний.“

Щастє всїх прийде по наших аж кістках, тож мусить бути хтось, що лягає трупом на шляху, який верстає народ, доходячи до цїли. Не довів же свого народу в обіцяну землю й Мойсей. Він був теж один з тих, що „рвуть ся весь вік до мети, а вмирають на шляху...“

Ми може й надто довго зупинились на засьпіві, та він при своїй, мов кованій, терциновій формі гідний станути mutatis mutandis побіч незрівнаних засьпівів Кулїша, от хочби до Марусї Богуславки.

Яр. Весоловський.

(Конець буде)

їнї. По промові внескодавця і мінїстра ґр. Білянда-Райта, який признав застрашаючий зріст еміґрациї Країни, одначе заявив, що годї єї здавлювати полїцийними средствами, а за те треба заопікувати ся еміґрантами. Наглість внесеня п. Суклїого ухвалено, а часть его внесеня про будову країньских желїзниць передано желїзничій комісиї.

З черги приступила палата до нарад над наглими внесенями в справі заведеня загального, рівного, безпосередного і тайного права голосованя. Перший пос. Крамарж збивав ріжні заміти, піднощені против права загального голосованя. Обава перед радикалїзмом і клерикалїзмом не є оправдана. Клясифікация народів після суми оплачуваних податків мусить устати. В дуже сильних зворотах бесїдник виказував, що загальне право голосованя причинить ся до сконсолїдованя і зросту сили держави. Відтак пос. Сустерщіц підпирав своє нагле внесене в справі загального голосованя, а дальше промовляли ще посли Фресль, Брайтер і Дашиньский, що до своїх таких самих внесень. По кількох запитах до президиї замкнено засїдане о год. чверть на 10. вечером. Слїдуюче нині о год. 11. перед полуднем.

На пятничнім засїданю в дальшій дебатї над виборчою реформою промавляв пос. Романчук, який апелював до палати, аби своє житє закінчила гідно заведенем загального права голосованя, так щоб слїдуючі вибори дали правдиву репрезентацию народів, Ебенгох, а відтак бар. Ґавч ще раз боронив давного становища. По промовах ґр. Дзедушицкого і Дершатти полагоджено ще кілька справ дотично посольскої нетикальности, а по сїм раду державну відрочено.

Дотично інтелїґентних еміґрантів.

В 38. числї с. м. „Свободи" читаємо: Нам не раз лучаєть ся діставати листи від інтелїґентних людей з Европи, які висказують бажане виїхати до Америки і тут працювати для добра руско-американьского народа. Звичайно такий інтелїґент питає, чи не міг би дістати тут якого занятя, при чім натякує, що готов робити навіть найтяжшу фізичну працю; иноді інформує ся також чи не міг би дістати гроший на проїзд з Европи до Америки а бодай шіфкарту.

Нам не можливо з осібна відповідати на кожді подібного рода запити, тому отсею дорогою хочемо поінформувати можливих інтелїґентних еміґрантів про їх вигляди в Америцї.

Поперед усего мусимо сказати, що фондів нї у нас, нї в „Союзї", чи в якім небудь товаристві, на се нема, щоби позичити кому гроший на проїзд з Европи до Америки. Друге, жаден інтелїґент не повинен вибирати ся до Америки без знаня анґлїйскої мови, бо инакше прийде ся єму дуже круто. Із усїми своїми відомостями, якіб они не були, стане він тут слїпим, глухим та нїмим, і єму прийде ся взяти ся до найпростїйшої фізичної працї, приміром: при желїзній дорозї, при копаню ровів, у майнах або на фармі. А що таке тяжка фізична праця в Америцї, про се нїхто не може мати понятя, хто сам нїколи фізично тут не працював. Тут не вистарчить сама молодість, здоровлє та сила, а треба ще призвичаєня і витревалости, яких у інтелїґентних, розуміє ся, нема і не може бути. Тутешні робітники, що роблять просту роботу, досить добре платні, ба навіть лїпше від усяких субєктів, канцеляристів і т. п., але робота фізична дуже тяжка і для інтелїґентного чоловіка майже неможлива.

З другого боку, Русь американьска поки що єще така слаба, що крім попів та дяків і невеликого числа людий працючих при часописях, та спомагаючих товариствах, жадного удержаня інтелїґентному чоловікови дати не годна. Правда, єсли би у нас иньші обставини, єсли би не все обнимаюча темнота, американьска Русь могла би примістити у себе бодай 100 до 200 руских учителїв та учительок, але так, як річи тепер стоять, до того ще дуже далеко, бо пересїчний наш чоловік волїє поставити величаву церкву, волїє жертвувати 50 або 100 долярів на „сокостас", евангеліє або хрест, волїє пропити 5 долярів, як дати місячно 1 дол. або 50 центів на учителя; ба навіть від декотрих учителїв, які тут суть, вимагає, щоб рівночасно були дяками, палили в печи і замітали церкву...

Ось, як оно тут є. Для неосьвіченого чоловіка, привикшого до тяжкої працї, Америка — се рай з боку материяльного; для інтелїґента, особливо бідного — пекло. Може оно колись буде лїпше, та поки що обставини ось такі, як тут пишемо.

Єсли би трафив ся інтелїґентний чоловік, знаючий анґлїйску мову і грошевитий, що хотів би тут студиї покінчити, то такому прийшло би ся тут лекше, але чи вінїс би з того яку користь — не знати. Наука у висших американьских школах коштує не малі гроші; таньше можна учитись і мабуть у лїпших професорів в любім універзитетї в Европі. Кромі того, по скінченю універзитету такий чоловік міг би брати лиш незначну участь в тутешнім рускім житю, бо єго клїєнтеля не могла би ограничувати ся на самих лиш Русинів. Ще найлекше міг би тут пристроїти ся руский адвокат хоч би і з малим знанем анґлїйскої мови, бо міг би вести канцелярию старокраєвих справ, яких тут купа. Такий може зробив би навіть гроші. Те саме, хоч вже в меньшій мірі, відносить ся до лїкарів і аптикарів, бо ті мусїли би складати тут іспити заки могли би працювати. Для інжинерів і ремісників, єсли знають анґлїйску мову, в Америцї досить добре поле, але заробок не много що лїпший як в Европі.

Політичний перегляд.

Ческо-німецкі бійки в Бернї. Берно виглядало передвчера через розміщені війскові патролї неначе підчас воєнної облоги. Се пороблено приготовленя, щоб не прийшло до розрухів підчас похоронів Фр. Павлїка, який помер із за ран завданих йому дня 2. с. м. В похоронї взяло уділ поверх 15 до 20 тисяч народу. Кондукт вело пять сьвященників при уділї сьпівацкого хору і двох орхестр. Над гробом промавляли бар. Пражак, Райхштедтер і ще 4 иньших послів і б. учитель вбитого, із якого громади приїхали селяни 20-ти возами. Підчас похоронів не нарушено спокою нїгде. По поворотї на площі перед двірцем промавляли посли Сагналь і Райштедтер, взиваючи до витревалости в борбі із громадою Берно і до здїйсненя клича „svoj k svemu!" Бесїдники візвали до спокійного розходу, що й стало ся. Вечером відкликано війско за виімком одної компанії.

По мирі. Токійска тайна рада приняла мировий трактат росийско-японьский.

Конфлїкт Грециї з Румунією. Між Грецию й Румунією прийшло до цїлковитого розриву дипльоматичних зносин. Грецкий посол покинув Атени, а румуньский Букарешт. До конфлїкту прийшло із приводу македоньских Куцовалахів себто аромунів, які тепер приходять до національної сьвідомости і радіб мати свої школи й церкву, чому з усїх сил опирають ся Греки. До кровавих борб між Куцовалахами, а Греками в Македониї приходить дуже часто, а се відбило ся своїм відгомоном в Румуниї, де живе багато арумуньских еміґрантів а також чимало Греків. Ситуация заострювала ся що раз більше, аж прийшло до острого конфлїкту, який однак війною хиба не покінчить ся. Причини, котрі спонукали грецке правительство відкликати свого дипльоматичного заступника з Букарешту, є такі: 1. Напади на склепи грецкі і докучуваня грецким підданим в Румуниї; 2. обида грецкої фляґи в Джурджеві; 3. неоправдане видалене кількох Греків, котрі мусїли покинути важні інтереси в Румуниї; 4. несправедливе видалене директора і одного редактора грецкої часописи „Патрія"; 5. де-

---

2) Леонїд Андреєв.

Брехня.

Перевів Володимир Лїтиньский.

(Дальше).

III.

Я грозив, я домагав ся, скрегочучи зубами:

— Скажи менї правду!

Із холодним, як снїг, лицем, здивовано піднятими бровами, під якими все так само байдужно, загадочно темнїли непроникливі зїньки, вона питала мене:

— А чиж я обріхую тебе?

Вона знала, що я не могу доказати її брехнї, що всї мої скрутні, важкі творива питаючих думок можуть бути розбиті одним її словом — і ще одним брехливим словом. Я ждав його — і воно спливало з її уст, сияючи на поверхни красками правди та темне в своїй глубинї.

— Я люблю тебе. Чи-ж я не вся твоя?

Ми були далеко за містом. В темні вікна глядїло снїжне поле. Над ним була пітьма й округ нього біла густа, нерухома, мовчалива пітьма, лиш воно сияло своїм таємним сьвітлом, мов в мрацї лице мерця. Одна лишень сьвічка горіла в великій, сильно натопленій кімнатї і на червенїючій полуміни видно було блїдий відблеск мертвого поля.

— Якаб не була сумна правда, я хочу знати її. Може бути, я вмру, почувши її, но смерть лучша, нїж незнанє правди. В твоїх поцїлуях і обнятях я відчуваю брехню. В твоїх очах я бачу її... Скажи менї правду — і я на все піду від тебе — говорив я.

Та вона мовчала. Єї погляд холодно питаючий проникав мене до глибини, вивертав мою душу і з дивною розкошию розглядав її. І я закричав:

— Скажи, або вбю тебе!

— Убий! — спокійно відповіла вона: — часом так скучно жити... Та чи-ж погрозами можна добитись правди?

І тодї я впав на колїна. Стискаючи її руки, плачучи я молив її про пожалування — і правду.

— Бідний! — говорила вона кладучи руку на моє волосе. — Бідний.

— Пожалїй мене — молив я. — Я так хочу правди.

І я глядїв на її біле чоло і думав, що правда там, за тою тонкою перегородкою. І менї божевільно хотїло ся зірвати череп, щоби побачити правду. А ось тут за білою грудю, бєть ся серце — і менї божевільно хотїло ся ніґтями розірвати груди і хоч раз побачити голе людске серце. І непорушно жовтїв гострий огник догоряючої сьвічки і — темнїючи розходили ся стїни і було так сумно, так одиноко, так важко.

— Бідний — говорила вона. — Бідний.

Корчево кинувшись, впав жовтий огник і став синїм. А потім погас — нас огорнула пітьма. Я не бачив нї її лиця, нї очий. Єї руки обіймали мою голову і я вже не відчував брехнї. Закривши очи я не думав, не жив, тільки втягав в себе вчутте її рук і воно здавало ся менї правдивим. В темнотї тихо звенїв її шепіт боязливо і дивно:

— Приголуби мене. Менї страшно.

І знов тишина і знов тихий, повний страху шепіт:

— Ти хочеш правди, — а чи-ж я сама знаю її? Чи-ж я не хочу знати її? Схорони мене. О, як страшно!...

Я відтворив очи. Поблїдла темнота кімнати втїкала в страху від високих вікон, збирала ся при стїнах і ховала ся в уґлах, — в вікна мовчки глядїло щось велике, мертво-біле. Здавало ся, що чиїсь мертві очи вишукують нас і огортають своїм ледяним поглядом. Дрожачи, ми пригортались до себе, а вона шепотїла:

— О, як страшно!...

IV.

Я вбив її. Я вбив її і коли вона лежала вялою і плоскою масою біля того вікна, за яким білїло мертве поле, я став ногою на її трупа і розсьміяв ся. Се не був сьміх божевільного, о нї! Я тому сьміяв ся, що грудь моя віддихала рівно і легко і в нутрі її було весело, спокійно і пусто, а від серця відпав червак, що точив його. І схилившись, я заглянув в її мертві очи. Великі, жадливі сьвітла, вони лишились розкритими і були подібні до очий воскової ляльки — такі самі круглі і неясні, неначе покриті блесняком. Я міг доторкати ся їх пальцями, закривати і розкривати і менї не було страшно тому, що в чорних, не проникливих зїньках не жив вже той демон брехнї і сумнївів, який так довго, так ласо пив мою кров.

Коли мене зловили, я сьміяв ся і людам, що зловили мене, се показало ся і страшним і диким. Одні з відразою відвертали ся від мене і відходили на бік; другі прямо і грізно з доганою на устах йшли на мене, лиш коли на їх очи падав мій ясний і веселий погляд, лиця їх блїдли і земля приковувала до себе їх ноги.

— Божевільний — говорили вони і менї здавало ся, що се слово розважає їх, тому що помагає розвязати загадку: як я, люблячи, міг убити кохану — і сьміяти ся. І тільки один товстий, румяний і веселий назвав мене другим словом і воно вдарило мене і затьмило сьвітло в моїх очах.

— Бідний чоловік! — сказав він з жалем і без злоби, тому що був товстий і веселий. — Бідний!

— Не тра! — крикнув я. — Не тра мене так називати!

Не знаю, на віщо я кинув ся до нього. Адже-ж я не хотів його анї вбити, нї уразити, але всї ті перестрашені люди, що бачили в менї божевільного і злочинця, перелякались ще більше і закричали так, що менї знов стало сьмішно.

Коли мене виводили з кімнати, де лежав труп, я грімко і уперто повторював, дивлячи ся на веселого, товстого пана:

— Я щасливий! Я щасливий!

І се була правда.

(Конець буде).

монстрация в Румунії, підчас котрих обиджувано грецкий нарід і грецке правительство. На ті жалоби відповіло румуньске правительство ось так: Неправдою есть, мов би в Букарешті нападано на грецкі склепи і грецких купців. Стало ся лиш ось що: в одній гостинниці побили ся Греки і Румуни з Македонії, всї турецкі піддані. — Шмати витягненої з кишені підчас маніфестациї нїхто не уважає за народну хоругов і не може длятого бути обиди грецкої хоругви. — Грецких журналїстів видалено на основі права, яке прислугує кождій державі. Наконець протести против убиваня Румунів ватагами орґанїзованими в Грециї суть випливом публичного права кождого вільного народу.

З учительского руху.

(Допись.)

Дня 24. вересня відбула ся довірочна нарада вашківскої філії тов. „Руска Школа“ в справі вибору делеґата до „Національної Ради Русинів на Буковині“. Зборі отворив хорошою промовою голова філії інсп. Ник. Спинул, витаючи присутних членів учителів (льок) як також членів тов. з кругів позаучительских (присутні були пп. Евген Стрийский, ц. к. нотар, начальник суду Ґедимін Лисинецкий, почтмайстер Ник. Никорович і повітовий ґеометер Вол. Фльорчук) дякуючи сим послїдним за їх прихильність до школи і учительства.

Звертаючись знов до учительства, бесїдник з притиском зазначив, що обовязком кождого учителя (льки) є належати до тов. „Руска Школа“; що будучність учительства залежить від него самого, а кращу долю успіє собі виборoти лиш тоді, коли всьо учительство становити-ме одну велику, сильну, нерозривну громаду, коли в товариствах учительских панувати-ме жите, безнастанна праця над зреалїзованем спільних ідеалів. Нашим-же ідеалом — піднесене народного шкільництва до найдоскональших границь, а через те і піднесене самого-ж народу до найкращого добробиту.

Дальше підніс ш. бесїдник з признанем присутність кількох учительок.... Дивна річ: в наших товариствах жіноцтво бере таку незначну участь, що поява кількох жінок на яких там зборах являеть ся просто незвичайною подією. П. Спинул у своїй промові висказав надію, що чейже наші учительки зачнуть усї рука в руку серіозно працювати враз з учителями... Ей, коби то ш. бесїдник та був добрим пророком, а ми щоби не були змушені промовляти нашим паням до амбіциї!.. Поживем — побачим.

Забрав відтак голос тов. Герасимович, обговорюючи сучасну політичну ситуацию на Буковині і вказуючи на потребу злуки всїх руских елементів на Буковині, щоби в той спосіб провідники наші могли бути в безнастаннім контактї з цїлим населенем.

Переходячи до постулятів учительства, напятнував бесїдник перфідию бувших „вільнодумних“ в справі реґуляциї платнї (звісна інтриґа між учителями і учительками) виказав некорисність условин нової реґуляциї, після якої скривджено би величезну частину учительства (тих іменно, котрі мають середну скількість лїт служби).

Вкінци скритикував досадно протекцийну систему при обсаджуваню посад (при чім грають ролю зґляди політичні, а не педаґоґічні) і висказав бажане, щоби наші посли тоту справу порушили в соймі і переперли уставу явної кваліфікациї.

Приступлено відтак до вибору делеґата до „Національної Ради Русинів на Буковині“ — делеґатом вийшов тов. Іван Герасимович.

На закінчене візвав голова в імени товариства нововибраного делеґата, щоби гідно і по мужески заступав інтереси нашого шкільництва і учительства, чого ми вповні і надїемось.

(а. г.)

НОВИНКИ.

Чернівці, 7. жовтня 1905.

Борба за свободу україньскої мови. На загальних зборах харківского „Сельско-хазяйственного общества“, що відбули ся 18. вересня ст. ст. (1/X.) раджено над запискою полтавского „С.-х. общества“ „про зрівнане прав україньскої мови з росийскою“. Збори — як доносить „Полтавщина“, рішили піддержати згадану записку.

„Лупіївщина“ в радї шкільній м. Чернівців. В четвер вибирала рада мійска 5 членів і 2 заступників до ради шк. місцевої. Членами вибрала лупіївска коаліция д-ра Біліґа, д-ра Франка, Сїмйоновича, Вальштайна і проф. К. Вольфа, друга лїста, на якій були (2 вд. жиди, 1 Русин, а 1 Поляк) перепала. Характерно, що коаліция висадила із ради шк. мійскої Поляка. Се перший „сукцес“ Поляків із того, що приступили до коаліциї Волохів — христ.-німців — брр! — і кацапів, які мають змести нас з лиця землї. При виборі заступників найбільше голосів дістали р. Тельман і р. Тромпетер (Поляк), але сей, що зовсїм зрозуміло, сего вибору зрік ся.

Дбайливість о зуби жовнярів. Після реферату, який виголосив берненьский лїкар штабовий др. Сікінґер на з'їздї німецких лїкарів і природників в Меранї, всї зуби має ледви 2% жовнярів, а здорові зуби 4·6%. В австрийскій армії зголосило ся за послїдні чотири роки із болем зубів 9408 жовнярів, які нездужали 62.070 днів. За той сам час зголосило ся в невеличкій віттемберґскій армії 33.421 жовнярів при 149.762 днях слабости. Тепер роблять військові сфери стараня, аби давати всяку поміч жовнярам, що терплять на зубні недуги. Посади специяльних дентистів установлено тепер скрізь по ґарнїзонах Німеччини, Франциї, Анґлії й Сербії. Ґарнїзоновий шпиталь у Відни має дентистичний відділ, а австр. маринарка в Фюме прямо взірцеве заведене дентистичне, де жовнярам переводять всякі операциї зовсїм безплатно. Поки що остає ще богато на сїм поли до зробленя, та після нас найбільш би прислужили ся висші власти для добра жовнїрів, як би так доведено до того, щоби жовнярских зубів не вибивали пани „фіри“ і капралї, не кажучи вже про висші „шаржі“...

Виступцї в школах. Дітвора приходить до школи в дощеву пору у заґарованім обувю, через що наносить до кляси болота а за тим і пороху. Сидячи через весь час науки в мокрім обувю, шкодять і свому здоровлю, бо набираесь нежиту, хрипки і спричинює забуреня в циркуляциї крови. Всего того нема там, де шкільна молодїж ходить в кальошах, але на се треба гроший. Щоб лиху зарадити і у біднїйшої молодїжи, заведено в Анґлії й Голяндиї таку установу, що кожда шкільна дитина має в школї свої виступцї (пантофлї), в які мусить перебрати ся перед входом до кляси, а заболочене й мокре обуве висихає за час науки на коритари. За приміром тих держав видало тепер подібний розпорядок також і росийске мінїстерство просьвіти. Таке зарядженe придало би ся і у нас передовсїм по мійских школах, бо сїльска дітвора така убога, що до школи ходить не то без кальошів, але таки босоніж і то навіть серед крепкого морозу.

На „косцюлек“ в Кіцмани ухвалив львівский маґістрат 200 кор. субвенциї.

Смерть винахідника кринолїни. В малім фрацускім місточку під Шальон помер в 78 р. житя винахідник сталевих кринолїн, якими пишали ся наші прабабки. Поганий сей, після теперішної нашої думки, стрій звісний був вже й давнїйше, але Авґуст Персон перший увів в жите сталеві круги. Персон був спершу адмінїстрацийним урядником в однїй кравецкій фірмі в Парижі. За нову „ідею“ заплачено йому 4.000 франків. Розуміє ся, що ті, що ту ідею вихісновували, заробили бодай мілїони.

Самоубийство. Дня 29. м. м. повісив ся в Брідку Іван Гудима Василїв в шопі власного дому. Самоубийства допустив ся денат в приступі божевіля.

На будову черновецкого унїверзитету припадає із 25 мілїонового кредиту державного на будову висших шкіл 1,200.00 К.

Жовнярске варварство. Страшного вчинку допустив ся онодї вахмайстер і штабовий сурмач Іван Зубрицкий в Кльостернайбурґу. Він казав уланови Дамянови Димитриевичеви вивести осїдланого коня із стайнї, а коли він сего не хотїв зробити, засудив его на тзв. айнцельняка. Колиж Дмитриевич заявив на се, що вахмайстер не має права его засуджувати і домагав ся, щоби его призначено до рапорту, то се Зубрицкого так розлютило, що побіг до своеї „цимбри“, вхопив шаблю і пігнав за Димитриевичем, а допавши, його, пхнув його шаблею так сильно, що пробитий сконав на місци. Нелюдского вахмайстра арештовано.

Підмінована консистория. В городї московскої консисториї вибухла в середу бомба, але не зробила нїякої шкоди. При ревізиї городу найдено повен міх вибухових материялів.

Запомога садівництву. Мінїстерство рільництва призначило для буковиньскої ради культури краевої 3 тисячі корон субвенциї на запомагане садівництва в 1905 роцї.

Оповістки, іменованя і т. п.

Із унїверзитету. Цїсар іменував надзвич. проф. дра Юлїя Ігнера, який мав тільки титул і характер звич. професора, звичайним професором клясичної фільольоґії, а надзвичайного професора дра Володимира Мільковича звичайним професором історії східної Европи на унїверзитетї в Чернівцях; крім сего іменував цїсар приватного доцента і архівального концепісту намісництва в Інсбруку дра Фердинанда Коблера надзвичайним професором німецкого права і історії устрою Австриї на черновецкім унїверзитетї.

Відзначене. Мінїстер просьвіти надав надучителеви в Раранчу Іванови Ярошиньскому в признаню его довголїтної успішної служби учительскої титул директора. Витаємо вп. земляка із сим добре заслуженим відзначенем.

Із краевого правительства. Краєвий президент іменував укінченого правника Івана Михайла Ясеницкого концептовим практикантом в статусї полїтичних урядів адмінїстрацийних на Буковині.

Академічне товариство „Союз“ в Чернівцях устроює в суботу дня 14. жовтня с. р. в сали громадского уряду в Кіцмани вечерницї з танцями. Вступ від особи 3 К. Стрій візитовий або народний. Початок о год. 8 і ½. Музика п. А. Паращука. Частина чистого доходу призначена на Бурсу в Кіцмани. Запрошеня висилають ся; хтоби не дістав через помилку, зволить звернути ся до товариства ул. Бальша ч. 13. За виділ: Kand. iur. *Володимир Г. де Ганкевич*, заст. голови. stud. phil. *Ізидор Цуркановић*, секретар.

Із Вашківців н. Ч. Дня 24. вересня відбули ся довірочні наради товариств: „Руска Бесїда“ і „Народний Дім“ в справі вибору делеґатів до „Національної Ради Русинів на Буковині“. Делеґатами вийшли: з „Рускої Бесїди“ п. Николай Спинул, ц. к. окр. інсп., а з „Народного Дому“ п. Ґедимін Лисинецкий, ц. к. начальник суду.

З Буковиньского Бояна. Проби хору розпічнуть ся в понедїлок дня 16 жовтня і будуть відбувати ся що понедїлка і пятницї від год. 7 до 8 вечером. Звертаємо увагу, що наука дуже на тім терпить, як члени не сходять ся відразу в комплетї і точно на проби, тому просимо всїх членів явити ся в повнім комплетї на пробі вже в понедїлок. — *Модест Левицкий* голова, *Василь Сімович* писар.

Із філії тов. „Руска Бесїда“ в Вижници, Виділове засїдане тов. відбуде ся дня 15. жовтня о 2 год. по пол. в льокали п. Москви із отсим дневним порядком: 1. Дальша нарада над будовою Нар. Дому у Вижници. 2. Вибір відпоручника до Нац. Ради. 3. Вільні внесеня. — *Ст. Маланчук*, голова.

Правничі іспитові комісиї. Управитель мінїстерства просьвіти іменував на період 1905/06 і 1907/08, себто до кінця вересня 1908 для черновецкого унїверситету

I. членами комісиї іспитової при іспитах правно-історичних: заступника предсїдателя тої комісиї дра Кароля Адлера еґзамінатором із дотеперішних его іспитових, субститута прокураториї дра Константина Ісопескула еґзамінатором із права німецкого і церковного, унїверзитетского професора дра Роберта Маєра еґзамінатором із права німецкого, адвоката дра Моріца Пашкіса, унїв. проф. о. Конст. Поповича, унїв. проф. дра Артура Скедля і пенсіонованого унїв. професора сов. двору дра Фердинанда Цїґлявера із Блюменталю екзамінаторами із дотеперішних їх еґзамінацийних предметів, а приватного доцента й судового секретаря дра Ахіля Рапапорта еґзамінатором із римского права;

II. членами комісиї для судейских державних іспитів: совіт. суду краевого дра Емануіла Дрезднера еґзамінатором із давнїйших предметів і права векслевого й торговельного, унїв. професорів дра Евгена Ерлїха, дра Вальтера Германа, адвокатів дра Г. Кізлера й дра М. Пашкіса, прокуратора Володимира Михальского, сов. суду Юлїя Тромпетера й прав. сов. бурмістра, адвоката дра Едварда Райса еґзамінаторами із давнїйше придїлених їм предметів, сов. суду кр. дра Ераста Мандичевского еґзамінатором із австр. права приватного й цивільного поступованя, а суд. секр. дра Ахїля Рапапорта еґзамінатором із австр. права приватного;

III. членами комісиї для іспитів полїтичних: сов. двору Моріца Барлеона, правит. сов. дра Василя Дузїнкевича, сов. двору Івана Фекете, унїв. професора дра Вальтера Германа, надсов. скарбу Івана Маєра, сов. прав. дра Александра Песіча і краєв. прав. сов. Антона Захара як еґзамінаторів із давнїйших предметів, а проф. Германа управнено до іспитованя ще й із права німецкого і австр. історії, а адвокату дру Адольфови Стшельбіцкому висловив із нагоди його виступу із складу іспитової комісиї подяку за дотеперішну хосенну дїяльність.

Із штуки і лїтератури.

Ukrainica в чужій журналїстицї. Вересневий випуск краківского місячника „Świat słowiański“ приніс крім огляду рускої преси пера М. Н., рускої хронїки (пера Б. Л.) ще й окрему статю „O szkołę ukraińską“ пера о. М. М., у якій обговорено справу укр. шкільництва в Галичині і Україні. *(ос)*

Улраїньскі виклади на черновецкім унїверситетї. В зимовім семестрі 905/6 буде читати на теольоґічнім виділї проф. о. Дионїз Еремійчук „Введене в практичне богословіє і омілетику“ (3 год.), „Лїтурґіку“ ч. 1 (5 год.) „Вправи омілетичні“ (2 год.). На фільозофічнім факультетї буде читати проф. др. Стефан Смаль-Стоцкий „Продовжене історії україньскої лїтератури в XIX в.“ (3 год.), „Введене в руску полеоґрафію“ (2 год.). На рускім семинари: „Граматичні вправи“ (2 год.).

С. Дікштейн. Хто з чого живе?... Накладом Революцийної Укр. Партиї. Ст. 46 + 2 16-ки.

Отсе, вже 33. з черги, видане Революцийної Україньскої Партиї обнимає переклад звісного популярного викладу социялїзму С. Дікштайна, переведеного досї вже майже на всї европейскі мови. Розвідка „Хто з чого живе?“ друкувала ся вже у „Воли“ і львівска прокуратория сконфіскувала еї за деякі уступи, тож теперішне видане являе ся як інтерпеляция посла Гн. Дашиньского у віденьскім парляментї. *(ос)*

Репертоар руского народного театру в Коломиї на час від 8—15 жовтня. Недїля 8/10 „Мартин Боруля“ комедія в 4 дїях Карпенка-Карого. Ві второк 10/10 „Міщани“ сцени з житя в 4 дїях М. Ґоркого. Четвер 12/10 „Катерина“ народ. опера в 3 дїях Аркаса. Субота 14/10 „Барон циганьский“ оперета в 3 дїях Штравса. Недїля 15/10 „На днї“ сцени з житя в 4 дїях М. Ґоркого. — Абонамент I-рядний на шість вистав 15 кор. Абонамент II-рядний на шість вистав 10 кор. — Саля Каси Ощадности. — Початок о годині 8 вечер. — З поважанем *Микола Садовський директор.*

Оголошеня Кас райфайзеньских.

Загальні збори Каси пожичкової і щадничої для громади Волока н. Ч. стоваришеня зареестрованого з необмеженою порукою, котрий відбудить ся в неділю дня 15 жовтня 1905, о годині 2 по полудню в столоції Івана Москаля Порядок нарад: 1) Має ся установити, яку найбільшу і яку найменьшу суму позволяє ся одному чоловікови зложити до щадничої каси; має ся установити речинці виповідженя для вкладок щадничих і речинці платности відсотків від вкладок щадничих; має ся установити яку найбільшу пожичку можна одному членови дати; має ся установити стопу процентову для вкладок щадничих і для пожичок (§§ 52 в—е, 59, 63, 65). 2) Має ся ухвалити, що робити з лишними в касі грішми і як роздубути потрібних для каси гроший. 3) Ухвала в справі запомоги краевої. 4) Вибір касиера і назначене платні для нього (§§ 29, 51, 52 ж) 5) Ухвала кілько має бути членів в раді надзорчій і вибір ради надзорчої (§§ 32, 40, 51). — *Партемій Данчул, Роман Медж.*

Надіслане.

ЗАЯВА.

Донесло ся до мене, що я мав сказати десьтам, що Вп. пан Войновский і Безпалко не є вибрані до екзекутивного комітету руских учителів кіцманьского повіту. Позаяк я Вп. п. Войновского яко старшого товариша дуже поважаю а Вп. п. товариша Безпалька знаю яко жвавого учителя, тож заявляю на сім місци, що се неправда, щоби я мав казати, що Вп. п. Войновский і Безпалко не вибрані до екзекутивного комітету руских учителів кіцманського повіту. — *Токарюк*, учитель.

Кліводин, дня 30. жовтня 1905.

Десеровий Виноград

— курацийний, солодкий (Chasselas) —

5 Кільо 2 кор. 30 с.

Висилає Др. Горват в Шентендре (Угорщина). 81 (1—5)

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарні товариства „Рускої Ради“

отворена

в неділю і сьвята від ½11 до ½1 год. попол.

AUSTRO-AMERICANA.

Австрийске сполучене акцийне корабельно-перевозове тов. в Трієсті.

Правдивий пасажирский оборот до Америки через Трієст-Ню-Йорк.

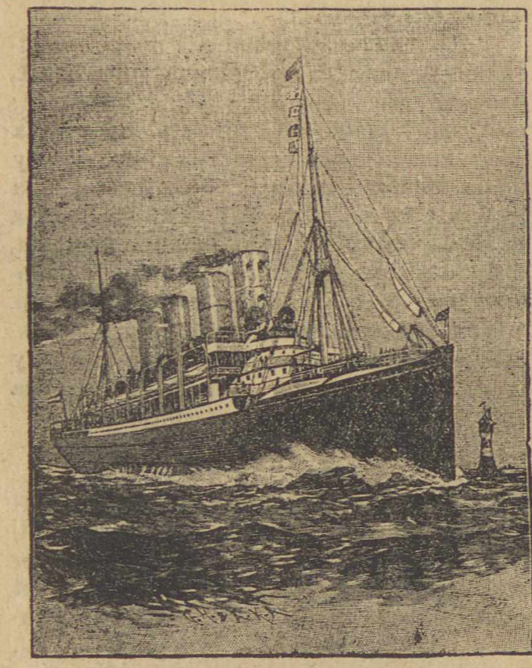
Ґенеральна АҐЕНЦИЯ для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ:

Ґольдлюст і Спілка

Чернівці, ул. Палати краєвої 6.

Для провінций принимає ся аґентів.

58 (4—6) н.

До Америки і Канади

перевозить найдешевше і вигідно

Лінія Кунарда

заступництво для Галичини

Йосиф Айле

у Львові, ул. Браєрівска 6.

63 (11—20)

Друкарня тов. „Рускої Ради“

поручає отсї книжки:

Виданя тов. „Руска Бесїда“:

	К. с.
* * * „Явдоха“ словіньска казка	—·24
Ів. Синюк. „Образки з природи“	—·20
О. П. „Хлопцї садівники“	—·40
Омелян Попович „Розмови“	—·40
Корниль Н. Устиянович „Три цїкаві загадки“	—·40
В. Уміньский-Ф. Королевський „Як повстала земля і який буде єї конець.“	—.30
Проф. О. Єремівчук „Іван Сучавский“	—·40
Ів. Бажаньский. „Пропасть“	—·20
Гаршин. „Малярі“	—·20
* * * Толстой „Два старці“	—.14

Виданя тов. Руска „Школа“.

Барановский Мечислав. „Педаґоґіка“	2.—
Ом. Попович. „Методика“ І. часть	1.—
Гаврищук „Методика“ II часть	.60
Омелян Попович „Як бідні збогатїли“	—1.20
„ „ „10 казок для дїточок“	—.20
„ „ „Збірка законів“	.1—
Ів. Синюк. „Образки з житя“	—.20
Ом. Попович „Пів сотнї повісток“	—.40
„ „ „ „ „	—.50
„ „ „ „ „	—.60
Шпойнаровский Серґій. „Руска Читанка“ для II. кляси ґімн.	2.80

Др. Стеф. Смаль-Стоцкий. „Громада“	—·20
„ „Порадник“ як закладати каси	—·40
„ „Буковиньска Русь“	2·40
Ю. О. Федькович. „Піснї жовнярскі“	—·20
Франко Іван. „Русько-українська лїтература“	—.20
Пігуляк Єротей. „Верховиньскі згадки“	2.—
О. Шпитко. „Листи з пекла“	—.30
Яр. Юлев. Семинарскі спомини	—·50

	К. с.
Євг. Жуковский: „Учебник рільництва“	4·—
Іван Франко: „Що таке поступ?“	1·20
Франчук: „Оферма“	—·20
Г. Воробкевич „Поезиї“ опр.	1·—
„ „ „ брошур.	—·60
Марченко: „Власна хата“	—·20
Яричевський: „Серце мовить“	—·60
Сильв. Яричевський: „На филях житя“	—·40
Серґій Шпойнаровский „Ausgewählte Schewczenkos-Gedichte	—.50
Ярослав Весоловський: „Стефан Баторий а Русини	—.10

При замовленях книжок упрашає ся присилати на порто.

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях

має на складі

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Одна Каса дістає отсї книги: Головну, касову, щадничу, лїквідацийну, членьску, пайову, скриптів, дві книги юкстів, протокол, 100 арк. записів довжних, 100 арк. заявлень, 100 книжочок членьских, 100 щадничих і 4 таблички процентові.

Всї книги вже остемпльовані ц. к. урядом податковим коштують 100 Кор. з пересилкою почтовою 101 Кор.

25.000 Корон

виплатить фірма **Georg Schicht, Aussig** кождому, хто докаже що єї мило „Шіхт“ складає ся із шкідливих частий.

МИЛО ШІХТА

(мило з оленем або ключем)

є найлїпше, найвидатнїйше як також і найдешевше.

Вільне від всяких шкідливих складових частий.

68 (9—26)

При закупні прошу уважати аби кождий кавалок мила був заосмотрений в напись „ШІХТ“ і в оден із знаків охоронних „ОЛЕНЬ“ або „КЛЮЧ“.

Передплачуйте і розповсюджуйте **„Буковину“** Річна передпл. враз із „Рускою Радою“ 20 Кор.

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівці, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

Поручає на сезон осїнний ріжні артикули в найбільшім виборі.

Капелюхи. Для панів, хлопців і дїтий з фільцу Loden-у, чорні і в ріжних модних фарбах. — Самостійна продаж з ц. к. надвірної фабрики I. Heinz. Ita Віден і Josef Pichler & Söhne, Graz. — Великий вибір капелюхів з фабрики P. & C. Habig і ріжних иньших фабрикатів. — Цилиндри і кляки в найновійших фасонах.

Товари обувяні. Склад 1оудиярской фабрики Ф. Л. Поппера. — Самостійна продаж черевиків живрових з найславнїйшої фабрики Антона Чапека. Великий вибір обуви Chevreaux Boksealf, Glacé, лякерів чорних і в иньших красках, для пань, панів, дївчат хлопців і дїтий. Lavn tennis черевики, чоботи і пів-черевики. Склад славних амер. черевиків з Hathaway, Soule & Harington Boston.

Краватки. Найбільший вибір тукраєвих і заграничних фабрикатів. Кождого місяця новости Dersins і найлїпші „Genres“.

Мужеске біле. Найлїпшої якости і в модних барвах, анґлїйскі зефіри, піки полотняне і з шіфону. Ковнярики і маншети найновійшою фасону, хусточки до носа.

Рукавички. Наймоднїйші з тукраєвих як і заграничних шовків, фулярові, рукавички нитяні і з найлїпшої ирхи.

Шапки. Для пань, дївчат, дїтий ріжного рода в модних красках.

Біле. Для панів, пань і дїтий в найновійших красках. Сорочки сїткові калїсони системи Д-ра Лямана Єґера і всякі подібні товари.

Конфекция дїточа наймоднїйшого рода.

Артикули до подорожи. Валїзи, куфри до подорожи, торби ручні з замочками або без них, нецезарія, міхи, пледи порохівники, ремені, парасолї, етуї, мішки на біле, коши на начене найновійші портмонетки для пань і панів, коци до подорожи і повозів і т. д.

Артикули шпортові. Lavn tennis, склад ракет і куль Сляценґера з Льондону, Тонеда з Відня. Всїлякі прибори і униформи до тої гри. — Біле для туристів.

Видає товариство **„Руска Рада“** в Чернівцях.

За редакцию відповідає: Іван Захарко.

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.